

Chemarea destinului

Daniel Vișan-Dimitriu

Te simt prea singură, și-mi pare rău
că viața ta, atât de împlinită,
te-a abătut, cumva, din drumul tău,
pe o potecă tristă, ocolită.

Destinul tău, cel scris acolo, sus,
e, încă, în putere și te cheamă
pe drumul său, ce este mai presus
de orice lege și de orice teamă.

Îl simți, deja, în gândul tău ascuns,
și simți chemarea lui spre o schimbare,
dar inima așteaptă un răspuns
pe care doar iubirea ta îl are.

E-acolo, e ascunsă într-un pliu,
cu dorul de-a simți, din nou, lumina,
și de-a uita de cerul fumuriu
al scenei peste care-a tras cortina.

Am să-ți întind, în noul răsărit,
o mână caldă și, încet, cu mine,
vei fi purtată-n zborul liniștit
al sufletelor ce zâmbesc, senine.